

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VI : NÚM. 56

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 9 de Febrer 1924

Redacció i Administració
Murta, 5. - Inca.

A UN JOVE

LA CARITAT

Entre les passions remolcadores de la voluntat que la desvien de seguir les orientacions de la raó, podem comptar-hi en els primers llocs la ira, el malhumor, l'enveja, l'avarícia i l'orgull, que la empenyen a llençar-se contra dels altres, com si un home fos per un altre una mena llop, com si la Providència no havés encertat a establir una llei de harmonia entre els interessos de tots.

Mira el món abrandat suara per la guerra.

Aquestes passions han inflammat mitja humanitat, i han dictat la llei i han sigut la norma de viure de cent milions d'homes.

Mira més aprop; al teu voltant no faltaran persones pera les quals la irritabilitat en l'obrar, ve a ser com una marca de fàbrica, estampada com un segell en les seves relacions familiars i socials. Són unes petites feres que malparlant, murmurant, menyspreuant i desacreditan als altres, sempre mosseguen.

Dins de tu mateix trobaràs aquesta bestiola enverinada que en certes ocasions branda el fibló cercant on clavar-lo.

Si això et passa ara entre els aromes de joventut, ¿qué serà més tard, quan t'arribi la edat dels mals-de-cap? ¿què serà després en la última etapa de la vida, quan el desen-

gany i el malhumor solen apoderar-se de l'esperit?

Vol dir això que les passions d'aquesta mena no es refrenden amb els anys, com altres passions; sinó que s'arrelen i s'arrapen cada dia més, fins que un hom pot arribar a ser senzillamente intractable.

Ara et trobes en la edat crítica de prevenir-te contra aquestes onades de fel, educant-te en una dolça caritat que et porti a ser suau, condescent, indulgent, ben humorat. Vulgues tenir per als altres uns ulls plens de benignitat. La consideració de què tots som germans, fills de Déu, i ens devem en conseqüència, un fraternal amor, no serà per sí sola de prou eficàcia si no te'n vas de dret a provar aquest amor amb algunes obres que sien llevors de bons hàbits.

Hi ha persones, i són d'alabar, que han adquirit el costum de tenir pera tothom una paraula d'elogi.

D'un sant i benigne religiós que coneguérem, es deia que mai l'havien pogut induir a malparlar ni del govern, ni dels caracterisats revolucionaris del seu temps.

Les organitzacions caritatives en favor dels desgraciats, ofereixen als joves un camp d'acció pera la educació, per la caritat. Les Conferències de Sant Vicens de Paül, els patronats de presos, els visitadors d'hospitals. L'ambient d'aquestes societats predisposa a la benignitat. En elles un hom s'acostuma a dues pràctiques virtuoses:

A soportar amb benignitat les impertinències i mirar amb caritat les misèries dels altres; i si caiem nosaltres en alguna duresa o inconveniència, no deixarem d'avergonyar-nos d'haver tractat així als pobres, malalts o reclosos que no es poden pas defensar.

JAUME RAVENTÓS.

LA VALL

Jo sé una vall llunyana,
amagada en lo cor de l'alta serra:
tot temps fresca i galana,
coberta de verdor està sa terra.

Tant si de neu blanquegen
els puigs, com si los colren soleiades,
tot l'any hi remoregen
les fonts entre murteres perfumades.

Ja mai la veu febroso,
la remor que s'axeca de la vila,
rompé la misteriosa
quietut que reina dins la vall tranquila

No més dins ella s'ouen
lo cant del aucellet per l'espessura
i la remor que mouen
lo vent que passa, l'aigua que murmura.

I a voltes la llunyana
cançó del llaurador per l'alta coma,
ó'l sò d'una campana
que de l'ermita n'es sagrat aroma.

Quan l'ànima cansada
se troba en les converses de la vida,
la poesia amada
cerca en la vall que a son amor convida.

M'agrada aquells paratges
tot sol anar trescant, a la ventura,
i de sos vells ramatges
reposar somiant dins l'espessura.

Quant la claror derrera
daura 'ls penyals ab moridora ullada

i l'estrella primera
sonriu damut lo dol de la diada;

Llavors ran de l'ermita,
baix del ciprer m'assech; y en aquell'hora
de tendresa infinita,
se'n vénen mos recorits, i mon cor plora.

I ve la nit: calmosa
la lluna va pujant d'allà la serra,
i a sa claror dubtosa,
de misteris i encant se vest la terra.

Llavors s'axeca pura
la veu del rossinyol dins l'enremada,
i l'aigua que murmura
encants me conta d'una edat passada.

Llavors cada estrelleta
dolça rosada al esperit envia,
i ab una veu secreta
canta'l cor d'inefable poesia.

Alèns d'altra existència,
perfums de Paradís lo cor alcança,
maravellosa essència
que dóna'l viu conhort i l'anyorança.

† MIQUEL COSTA LLOBERA.

La 4ª Conferència del Circol d'Obrers Catòlics

Amb un auditori brillant, com sempre, el Rnt. P. Pere J. Cerdà diumenge passat va donar la seva anunciada conferència sobre el joc.

Entrà en ella demostrant la necessitat del jugar, especificant quina classe de jocs haviem d'admetre per l'influència que exerceixen sobre el cos, l'intel·ligència i la voluntat.

Se concretà particularment a les regles a que havia de subjectar-se el jugador per poder jugar licitament.

L'incumpliment d'aquestes regles, diu, nos condueixen al desordre del joc tant baix del punt de vista moral com social. S'entreté en explicar-ho, fent veure com